

РЕШЕНИЕ

№ 3878

гр. София, 08.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в
публично заседание на 05.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **6545** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „С. Е.” О., със седалище в гр. И, срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/5681 от 16.08.2010 на Изпълнителния Д. на ДФ „З.” – Разплащателна агенция /наричана за краткост РА/, с който е установена недължимо платена сума на оспорващия в размер на 2764.64 лв по Мярка 214 „Агроекологични плащания”, във връзка с подадено Общо заявление за единно плащане на площ 2008г. с УИН 23/030708/17510.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт поради нарушения на материалния закон и административно производствените правила. Жалбоподателят се представлява и навежда допълнителни твърдения за незаконосъобразност на процесния акт. Претендира разноси.

Ответникът - И. Д. на ДФ”З.” се представлява от юрисконсулт Щалиянов, която оспорва жалбата като неоснователна и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – С. - град, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

За кампания 2008г., при условията на Наредба № 107/23.08.2006г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за подпомагане на площ/отм./ жалбоподателят е подал Общо заявление за единно плащане на площ с уникален идентификационен номер (УИН) 23/030708/17510, и с Уникален регистрационен номер

/УРН/ 373000 като е заявил за подпомагане следните площи и схеми: Схема за единно плащане на площ (СЕПП) – 69.14 ха; Мярка 214 „Агроекологични плащания” – 48.94 ха.

Видно от Таблица на използваните парцели 2008г. заявените площи по мярка 214 АЕП са в землището на с. Меден кладенец.

За кампания 2009 г. жалбоподателят не е подал заявление. Извършени са контролни проверки. Контролните органи на РА се извършили кръстосани проверки и проверки на място на заявените за подпомагане от жалбоподателя площи.

На 16.08.2010 г. е издаден процесния АУПДВ № 01-2600/5681, с който е прието, че при извършване на проверки от страна на длъжностни лица на органа, е установено, че жалбоподателят не е спазил поетото задължение, съгласно чл. 24, ал. 1 вр. ал. 2 от Наредба № 11 от 06.04.2009г. - припокриване за целия 5 годишен период на първоначално одобрените площи по тази мярка, при възможно отклонение максимално 10 %, тоест припокриване на площите на 90%. От което следва, че оспорващият на основание чл. 18, ал. 1, т.5 от същата наредба следва да възстанови получената финансова помощ. Не е спорен фактът, че на жалбоподателя е изплатена сумата 2764.64 лв. - посочена като недължимо платена с оспорвания акт /и която сума представлява само част от плащането, получено по останалите схеми и мерки на лицето/.

По делото са приети като доказателства разпечатка от системата СЕБРА 4 за изплатената финансова помощ на жалбоподателя за кампания 2008 г. по мярка 214 – АП13 в размера посочен като подлежащ на възстановяване с оспорения АУПДВ /от 26.09.2010 г. – стр. 69 по делото/.

Представени са доказателства за преразпределение на част от площите, стопанисвани от дружеството на други земеделски стопани /Удостоверение от община Т и ОСЗ-Я/.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд С. – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори издадения АУПДВ, който представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 3 и ал. 4 от ЗПЗП задължава РА да предприеме необходимите действия по събиране на недължимо платените и надплатените суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейски фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени със законодателството на Европейския съюз. Вземанията на Разплащателната агенция, които възникват въз основа на административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК. В случая в съответствие с чл.1, ал.1 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 „Агроекологични плащания” от Програмата за развитие на селските райони 2007 – 2013 (Наредба № 11), подпомагането по тази мярка се финансира със средства от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР). Съгласно чл. 162, ал.2, т. 8 от ДОПК публични са вземанията за недължимо платените и надплатените суми, както и за неправомерно получените или неправомерно усвоените средства по проекти, финансирани от предприєдинителните финансови инструменти, оперативните

програми, Структурните фондове и Кохезионния фонд на Европейския съюз, европейските земеделски фондове и Европейския фонд за рибарството, Инструмента Шенген и Преходния финансов инструмент, включително от свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. По силата на чл. 166, ал. 1 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с АУПВ, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК. Ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация. В случая, предвид цитираната норма на чл. 27, ал. 3 от ЗПЗП, компетентният орган е определен от съответния закон – РА, чиито функции, на основание чл. 11, ал.2, т. 4 от ЗПЗП се изпълняват от Държавния фонд З., предвид акредитирането му като РА, видно от представените по делото заповеди, обнародвани и в ДВ. Актът е издаден от изпълнителния Д. на фонда, който съгласно чл. 20а от ЗПЗП е И. Д. на РА, който организира, ръководи дейността ѝ и я представлява.

От изложеното следва, че оспореният АУПВ е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма.

Не е спорен факта на изплащане на установената сума по АУПДВ от страна на РА на жалбоподателя. Процесният акт е издаден във връзка с неизпълнение на агроекологичния ангажимент жалбоподателя да поддържа в 5 годишен срок заявените и обработваните от него през 2008 г. площи по Мярка 214 ” Агроекологични плащания” АП13.

Административния орган не е преценил всички представени по преписката доказателства – декларация на лицето за причините, поради които не е подадено заявление за 2009 г. от жалбоподателите. Административния орган е можел и сам в производството да изиска доказателства и да ги прецени в контекста на условията на чл. 18 от Наредба № 11 по отношение на възстановяването на платените средства.

Настоящият съдебен състав намира оспорваният АУПДВ, в който е прието, че сумата по Мярка 214 „Агроекологични плащания”, АП 13, в размер на 2764.64 лв. е недължимо платена, за материално незаконосъобразен.

Финансова помощ по тази мярка се предоставя за прилагане на земеделски дейности, насочени към опазване на околната среда. Нормативно е установено, както с отменената Наредба № 12/03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. (отм.), действала към датата на подаване от жалбоподателя на Общо заявление за единно плащане на площ за 2008г., така и съгласно Наредба № 11 от 06.04.2009 г., за условията и реда за прилагане на мярка 214 „Агроекологични плащания” от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г., приложима към датата на подаване на „Заявление за плащане” 2009 г., изискването към агроекологичните дейности по тази мярка, които се основават на площ, е те да се изпълняват върху едни и същи земеделски парцели в продължение на пет последователни години (чл. 15 от Наредба № 12 -отм. и чл. 24 от действащата Наредба № 11).

В тази връзка не могат да бъдат споделени възраженията на жалбоподателя, че с новата наредба № 11 е въведена промяна в изискванията, което от своя страна представлява

форсмажорно обстоятелство. На първо място, видно от заявлението подадено през 2009 г. жалбоподателят изрично е заявил, че е запознат и приема правилата на мерките, за които кандидатства. На следващо място с новоприетата наредба № 11 са предвидени по-благоприятни условия за кандидатите във връзка с ползваните площи, която не е съществувала в Наредба № 12 (отм.), действала към момента на подаване на заявлението за 2008 г., като с § 24 от ПЗР към Наредбата за изменение и допълнение на Наредба № 11 от 2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 "Агроекологични плащания" (ДВ, бр. 19 от 2010 г., в сила от 9.03.2010 г.) – по отношение на процента на сумата, която следва да се върне, в зависимост на срока, който е изтекъл от първоначалното заявление. Посочи са изрично и случаите, в които са налице форсмажорни и извънредни обстоятелства, които освобождават лицата от задължението да връщат суми при наличие на неизпълнение на агроекологичните си ангажименти.

От събраните по делото доказателства, и в частност - Регистър на ЗС, които не са подали заявление за плащане за 2009 г. е видно, че жалбоподателят не е подал такова заявление и не е поддържал заявените площи в цялост през 2009 г. , което той и не оспорва.

Съдът намира, че това безспорно е нарушение в целите на мярката Агроекологични плащания, доколкото в посоченото заявления за подпомагане и в отделна декларация кандидатът е декларирал знание и съгласие с тези изисквания, задължавайки се да ги спазва. Въпреки това връщането на сумите **не се налага**, тъй като са налице доказателства за наличието на извънредни обстоятелства по смисъла на §1, т. 4, буква в) от ДР на Наредба № 11.

По делото е ангажирано доказателство – удостоверение от община Т, от което е видно, че за един от декларираните имоти с идентификатор №47562-113-2, с площ от 10ха е било налице преразпределяне на площите, в резултат на съдебни решения, /което се явява обективна невъзможност за лицето да продължи агроекологичния си ангажимент по отношение на този имот и за АП13/. За останалите имоти по тази мярка е налице удостоверение от ОСЗ – Ямбол, от което е видно, че същите са били стопанисвани от други земеделски стопани с подадени заявления за 2009 г., което потвърждава твърденията на жалбоподателя за невъзможност да продължи сключените договори с община Т и през 2009 г. Двата факта представляват извънредни обстоятелства, за които не са могли да бъдат предвидени от лицето в деня, в който е поет ангажиментът. Ето защо, категорично по отношение на жалбоподателя е налице изключението на чл. 18, ал. 6 от Наредбата и финансовата помощ не следва да се възстановява, а само да се прекрати от страна на РА агроекологичният ангажимент.

Служебната проверка в изпълнение на чл.168 във връзка с чл.146 от АПК не констатира други основания за отмяна на обжалваният АУПДВ.

Изложените съображения мотивират съда да уважи оспорването и отмени процесния акт.

Предвид изхода на делото, за жалбоподателя е възникнало правото на разноски по чл. 143, ал. 1 от АПК в размер на 10 лева, което представляват таксата за завеждане на настоящото дело. Възнаграждение за адвокат, какъвто страната е имала не се дължи, поради липсата на доказателства за реално заплащане на уговореното възнаграждение. На основание чл. 80 от ГПК, решението в тази част не подлежи на изменение поради липса на списък на разноските.

Мотивиран така и на основание чл.171 ал.2 от АПК, Административен съд С. град,

Второ отделение, 30-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „С. Е.” О., със седалище в гр. И Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/5681 от 16.08.2010 на Изпълнителния Д. на ДФ „З.” – Разплащателна агенция.

ОСЪЖДА Държавен фонд „З.” да заплати сумата от 10 лв. на „С. Е.” О., със седалище в гр. И, която представлява направените от страната разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

Препис от съдебния акт да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: